

ISABEL ALLENDE
SARARMİŞ
BİR FOTOĞRAF

♥
CAN

ROMAN

İSPANYOLCA ASLINDAN ÇEVİREN
İNÇİ KUT

Isabel Allende
SARARMİŞ
BİR FOTOĞRAF

Can Yayınları: 1195
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 519

Retrato en Sepia, Isabel Allende
© Isabel Allende, 2000
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2001
Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Agencia Literaria Carmen Balcells, S. A.
aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: 2002

Yayına Hazırlayan: Pınar Savaş

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Fulya Tükel
Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0214-X

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Isabel Allende
SARARMİŞ
BİR FOTOĞRAF

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren
İNÇİ KUT

CAN YAYINLARI

**ISABEL ALLENDE'NİN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

AFRODİT / *araştırma*
AŞKTAN VE GÖLGEDEN / *roman*
EVA LUNA / *roman*
EVA LUNA ANLATIYOR / *öykü*
KADERİN KIZI / *roman*
PAULA / *roman*
RUHLAR EVİ / *roman*
SONSUZ DÜZEN / *roman*

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM (1862-1880)	13
İKİNCİ BÖLÜM (1880-1896)	117
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM (1896-1910)	249
SONSÖZ.....	366

*Aynı gün doğmuş
ve sonsuza dek yaşayacak olan iki aslan,
Carmen Balcells ile Ramón Huidobro'ya*

*İşte bu yüzden dönmeliyim
gelecekteki onca yere
kendimle buluşmaya
ve hep kendime bakmaya
aydan başka tanığım olmadan,
sonra keyifle ıslık çalmalıyım
taşa toprağa basa basa,
var olmaktan başka bir işim,
yoldan başka yakınım olmadan*

PABLO NERUDA
Dünyanın Sonu (Rüzgâr)

BİRİNCİ BÖLÜM

1862-1880

1880 yılı sonbaharında bir salı günü, San Francisco’da, anneannemle dedemin çatısı altında gelmişim dünyaya. Tıpkı bir labirente benzeyen o ahşap evin içinde annem, yüreği cesaretle dopdolu, bana bir çıkış yolu açmak için kemiklerini kırarcasına soluk alıp verirken, egzotik mutfağının o hiç silinmeyen kokusu, bağırsık çağrış konuşulan lehçelerinin sel gibi akan gürültüsü, arılar gibi dur durak bilmeksizin pürtelaş oradan oraya koşuşturan insan kalabalığıyla, Çin Mahallesi’nin tüm o vahşi yaşamı sürüp gidiyormuş sokakta. Sabahın kör karanlığında doğmuşum, ama Chinatown’da saatler kural tanımaz, daha o saatte başlar pazaryerinin, atlı araba trafiğinin ve kafesleri içinde aşçının bıçağını beklerken hüznle havlayan köpeklerin gürültüsü. Doğumunun ayrıntılarını hayatımın oldukça geç bir döneminde öğrendim, ama onlardan hiç habersiz kalmak daha kötü olurdu ve unutkan belleğimizin karanlık dehlizlerinde sonsuza dek yitip gidebilirlerdi. Ailemin yaşantısında öyle çok sır var ki, hepsini gün ışığına çıkarmaya belki de ömrüm yetmez, çünkü sel gibi akan yağmurların sürükleyip götürdüğü gerçekler kısa ömürlüdür. Anneannemle dedem büyük bir heyecanla karşılaşmışlar –oysa pek çok tanığın anlatımına göre korkunç bir bebekmişim–, sonra da annemin bacağına koymuşlar beni; ömrümün onunla kalabildiğim o birkaç dakikası boyunca büzülüp durmuşum orada. Sonra dayım Lucky, şansını bana da geçirmek için soluğunu üflemiş yüzüme. İyi niyetle yapmış bunu, kullandığı yöntem de işe yaramış,

çünkü hiç değilse hayatımın ilk otuz yılı boyunca işler yolunda gitti. Ama durun, acele etmeyeyim. Bu uzun bir öykü ve benim doğumumdan çok önce başlıyor; hepsini anlatmak için sabırlı olmak gerekiyor, dinlemek içinse daha da büyük bir sabır gerek. Anlatırken ipin ucu kaçacak olursa sakın umutsuzluğa kapılmayın, çünkü birkaç sayfa ötede kesinlikle yerli yerine oturacaktır her şey. Herhangi bir tarihle başlamak zorunda olduğumuza göre 1862'den başlayalım ve rasgele bir seçim yaparak bu öykünün örneğin, inanılmaz boyutlarda bir mobilyayla başladığını söyleyelim.

Paulina del Valle'nin yatağı, Victor Emanuel'in taç giymesinden bir yıl sonra, Garibaldi'nin toplarının gümbürtüsü yeni kurulmuş İtalya Krallığı'nda hâlâ yankılanırken, Floransa'ya ismarlanmıştı; yatak, sökülmüş olarak bir Cenova transatlantiğinin içinde denizi aşıp, kanlı bir grevin tam orta yerinde New York Limanı'na inmiş, Amerika'ya yerleşmiş olan Şilili büyükbabamla büyükannemin başında bulunduğu Rodríguez de Santa Cruz ailesine ait denizcilik şirketinin vapurlarından birine aktarılmıştı. Üzerlerine İtalyanca olarak yalnızca su perileri diye yazılı sandıkları teslim almak da Kaptan John Sommers'a nasip olmuştu. Kendisinden geriye bir tek solmuş bir fotoğrafla, denizlerde onca kez gidip gelmekten adamakıllı yıpranmış, içi acayip el yazılarıyla dolu deri kaplı bir sandığın kaldığı bu iriyarı İngiliz denizcisi, sırlarla dolu uzun yılların ardından sonunda geçmişimin açığa kavuşmaya başlamasıyla kısa bir süre önce öğrendiğime göre, benim büyükbabamın babasıydı. Anneannem Eliza Sommers'ın babası olan Kaptan John Sommers'ı tanımadım ben, ama serseri yaradılışımı ondan almışım. Floransa işi o yatağı gemisinin ambarına koyup Amerika kıtasının öbür ucuna kadar götürme işi de, ömrü tuzlu sulara geçmiş olan bu deniz adamına düşmüştü. Kaptanın, Yankilerin ablukasından ve müttefiklerin saldırılarından ustalıkla sıyrılıp Atlantik'in güney

sınırlarına ulaşması, Macellan Boğazı'nın güvenilir sularından geçerek Pasifik Okyanusu'na girmesi, ardından da Güney Amerika'nın pek çok limanında kısa sürelerle mola verdikten sonra gemisinin burnunu eski altın toprakları olan Kuzey Kaliforniya'ya doğru çevirmesi gerekmişti. Sandıkları San Francisco Limanı'nda açmak, geminin marangozu yatağın parçalarını oymalarını çizmemeye özen göstererek tıpkı bir yap-boz bulmacası gibi bir araya getirirken başında durmak, şiltesini yerleştirip yakut renkli yatak örtüsünü üzerine örttükten sonra bu hantal mobilyayı bir arabaya yükleyip ağır ağır kent merkezine taşımak konusunda kesin emirler almıştı. Arabacıya, varış noktası olan Paulina del Valle'nin evine yatağı bırakmadan önce Unión Meydanı'nda iki tur atması, büyükbabamın metresinin balkonunun önünde de küçük bir çingırağı çala çala iki tur daha dönmesi tembihlenmişti. Üstelik bütün bu hünerleri, Yanki ordularıyla müttefiklerin ülkenin güneyinde gırtlak gırtlığa geldikleri ve kimsenin ne şakalarla ne de çingırak sesleriyle uğraşacak halde olmadığı bir sırada göstermek zorundaydı. John Sommers, tüm bu emirleri içinden lanetler yağdırarak vermişti, çünkü aylar süren yolculuk boyunca o yatak, yaptığı işin en nefret ettiği bölümünün, yani patroniçe Paulina del Valle'nin kaprislerinin simgesi haline gelmişti. Yatağın arabaya yerleştirildiğini gördükten sonra içini çekerek, bunun o kadın için yaptığı son iş olacağına karar verdi; on iki yıldır onun hizmetindeydi ve artık sabrının sınırlarına gelmişti. O mobilya hâlâ sapasağlam durur, rengârenk boyalı ahşaptan hantal bir dinozoru andırıyor; alçak kabartmalı başucunda çevresi köpüklü dalgalar ve deniz dibi yaratıklarıyla sarılı olarak Tanrı Neptün yer alırken, ayakucunda yunuslarla denizkızları oynuyorlar. Aradan yarım saat geçmeden tüm San Francisco bu tanrılara layık yatağın haberini almıştı bile; ama büyükbabamın bu gösterinin adanmış olduğu sevgilisi, araba küçük çingırağını çala

çala dönüp dolaşırken bir yere saklanmıştı.

— Bu zaferim fazla uzun sürmedi, diye bana itirafta bulunmuştu Paulina, yıllar sonra ben yatağın fotoğrafını çekip ayrıntılarını öğrenmek için ısrar ettiğimde. Şaka geri tepti. Ben Feliciano'yu alaya alacaklar sanırken herkes beni alaya aldı. İnsanları doğru yargılayamamışım. Böylesine fazilet taslayacakları kimin aklına gelirdi? O zamanlar San Francisco rüşvetçi politikacılar, haydutlar ve kötü kadınlardan oluşan bir arı kovana gibiydi.

— Onlara böyle meydan okuman herhalde hoşlarına gitmedi, diye tahminde bulundum.

— Hayır. Biz kadınlardan, ne kadar aşağılık olurlarsa olsunlar, kocalarımızın saygınlığını korumamız beklenir.

— Ama senin kocan aşağılık biri değildi ki, diye itiraz ettim.

— Değildi, ama aptallıklar yapıyordu. Her neyse, bu ünlü yataktan asla pişman olmadım, kırk yıl yattım onun içinde.

— Peki kocan foyasının meydana çıktığını görünce ne yaptı?

— Ülkede iç savaş nedeniyle kan gövdeyi götürürken benim abartılı mobilyalar satın aldığımı söyledi. Tabii her şeyi de inkâr etti. Bir damlacık akli olan hiç kimse, çarşafların altında yakalansa bile sadakatsizliğini itiraf etmez.

— Bunu kendi deneyimlerine dayanarak mı söylüyorsun?

— Keşke öyle olsaydı, Aurora, diye karşılık verdi Paulina del Valle hiç duraksamadan.

Yatağın ben on üç yaşımdayken çektiğim ilk fotoğrafında, Paulina, bu mitolojik yatağının içinde, üzerinde dantelli geceliği ve yarım kiloluk mücevherleriyle işlemeli saten yastıklara dayanmış olarak görünüyor. Onu o haliyle pek çok kez görmüşümdür, öldüğünde de cenaze nöbetinde onu böyle görmeyi isterdim, ama o, mezarına Karmelit rahibelerinin hüznünlü giysisi içinde girmeyi ve

ruhunun huzur bulabilmesi için yıllar boyu kendi adına ilahiler okutulmasını istemişti. “Şimdiye kadar pek çok kepezelik yaptım, artık teslim olmanın zamanı geldi,” diye açıklamıştı bana, son zamanlarında buz gibi soğuk bir melankoliye gömüldüğünde. Sona yaklaştığını gördükçe dehşete kapılmıştı. O yatağı bodruma kaldırtmış, onca savurganlıktan sonra debdebeden uzak bir biçimde ölebilmek için onun yerine at kılından şiltesi olan tahta bir karyola koydurmuştu, acaba Aziz Pavlus günah defterindekileri silip yeniden yazar mı diye. Yine de duyduğu o korku, öteki nesnel varlıklarını elden çıkarmasına yetmemiş, o zamana kadar artık çok küçülmüş olan parasal imparatorluğunun dizginlerini son nefesini verene kadar elden bırakmamıştı. Gençliğindeki gözü peklikten son zamanlarında pek az şey kalmış, alaycılığı bile tükenmeye yüz tutmuştu, ama benim büyükannem kendi efsanesini kendisi yaratmıştır, hiçbir at kılından şilte ya da Karmelit giysisi yok edemez o efsaneyi. Sırf kocasını bezdirmek için kentin ana caddelerinden geçirme zevkini tattığı o Floransa işi yatak, en şanlı zamanlarından birine rastlamıştı. O dönemde aile, Cross olarak değiştirilmiş farklı bir soyadıyla San Francisco’da oturuyordu, çünkü hiçbir Amerikalı o tanınan Rodríguez de Santa Cruz y del Valle adını doğru dürüst telaffuz edemezdi; buna da çok yazık olmuştu, çünkü özgün soyadında Engizisyon zamanından kalma antik tınılar vardı. Nob Hill Mahallesi’ ne henüz yeni taşınmışlar, orada kendilerine akıl almaz büyüklükte bir malikâne yaptırmışlardı; kentin en görkemlilerinden biri olan bu konak, ikide bir işlerine son verilen, birbirlerine rakip pek çok mimarın karabasanı olmuştu. Aile, Feliciano’nun ileri sürdüğü gibi, servetini 1849’daki altına hücum zamanında yapmış değildi; Antarktika buzlarından mahfazaların içine oturtulmuş taze ürünleri ta Şili’den Kaliforniya’ya taşımayı akıl eden karısının o harika işletmecilik içgüdüsüne borçluymuştu bu serveti. O kargaşa döne-

minde tek bir şeftali bir ons altın değerindeydi, Paulina da fırsatlardan yararlanmayı bilmişti. Onun bu girişimi başarıya ulaşmış ve sonunda Valparaíso'yla San Francisco arasında sefer yapan bir ticaret filosuna sahip olmuşlardı; gemiler birinci yıl boş olarak geri dönüyorlardı, ama sonraları Kaliforniya unu taşımaya başlamışlar, böylelikle pek çok Şilili tarımcının mahvolmasına neden olmuşlardı; bunların arasında Paulina'nın herkesin çekindiği babası Agustín del Valle de vardı; adamın tüm buğdayı, Yankilerin bembeyaz unuyla rekabet edemediği için ambarlarda kurtlanıp kalmış, öfkesinden karaciğeri de kurtlanmıştı. Altına hücum hastalığının sona ermesinden sonra binlerce serüvenci, bir düşün peşinde sağlıklarını ve esenliklerini yitirmiş olarak, yola çıktıklarından çok daha yoksul bir halde geldikleri yerlere geri dönmüşlerdi; oysa Paulina ile Feliciano servet sahibi olmuşlar, İspanyol şivesinin neredeyse aşılabilir engeline rağmen, San Francisco sosyetesinin doruğuna oturmayı da becermişlerdi. "Kaliforniya'da herkes, soyu sopsu belirsiz ailelerden gelme görgüsüz yeni zengin, oysa bizim soyağacımız ta Haçlılara dayanıyor," diye o zamanlar övünüp dururdu Paulina, yenilgiyi kabullenip Şili'ye geri dönmeden önce. Yine de onlara kapıları açan tek şey, ne soyluluk unvanları, ne de banka hesapları değil, kendine kentin en kudretlileri arasında dostlar edinen Feliciano'nun cana yakınlığı olmuştu. Oysa gösteriş meraklısı olan o ağzıbozuk, saygısız, aceleci karısı yenilir yutulur şey değildi. İtiraf etmek gerekir ki, Paulina ilk görüşte bir iguana karşısında duyulan hayranlıkla dehşet karışımı bir izlenim bırakıyordu insanda; ancak onu daha iyi tanıdıktan sonra ortaya çıkıyordu duygusal yanı. 1862 yılında kocasını, tüm anakarayı aşan demiryoluyla bağlantılı bir ticaret işine sokmuş, bu da onları kesin olarak zengin etmişti. Bu hanımın iş konusundaki koku alma duyusunu nereden almış olabileceğini düşünemiyorum. Şilili toprak sahipleri olan, ufukları dar, ruh

fakiri bir aileden geliyordu; Valparaíso'daki baba evinin dört duvarı arasında tespih çekip dua ederek ve iş işleyerek yetişmişti, çünkü babası cahilliğin kadınlarla yoksulların efendilerine boyun eğmelerini garantilediğine inanırdı. Paulina, yazı yazmayla aritmetiğin temel bilgilerini şöyle böyle öğrenmişti, ömründe kitap okumamıştı ve toplamaları parmakla yapardı –çıkarma ise hiç yapmazdı–, ama elinin değdiği her şey servete dönüşürdü. Har vurup harman savuran çocuklarıyla akrabaları olmasaydı, bir imparatoriçe ihtişamı içinde ölebilirdi. O yıllarda Birleşik Devletler'in doğusuyla batısını birleştirmek üzere demiryolu inşa edilmekteydi. Herkes o iki şirketin hisse senetlerine yatırım yapıp rayları hangisinin daha çabuk yerleştireceği konusunda bahse girerken, bu eğlenceli yarışa kayıtsız kalan Paulina, yemek masasının üzerine bir harita açarak, trenin ileride geçeceği güzergâhı ve buralardaki bol su bulunan yerleri bir topograf sabırlıyla incelemişti. Alçakgönüllü Çinli işçilerin son çiviye çakarak iki demiryolunu Utah'daki Promotory'de birleştirmelerinden ve ilk lokomotifin, dumanlarını bir volkan gibi püskürtüp kazazede bir gemi gibi düdüğünü çala çala demir gürültüleri arasında anakarayı bir uçtan bir uca aşmasından çok önce, kocasını haritasında kırmızı mürekkeple çarpı işaretleri konmuş yerlerde arazi satın almaya kandırmıştı bile.

— Kasabalar buralarda kurulacak, çünkü buralarda su var, bunların her birinde de bir mağazamız olacak, diye açıklamıştı.

— Ama bu çok para, diye bağırmıştı dehşet içindeki Feliciano da.

— Sen de borç alırsın, bankalar ne güne duruyor? Başkasının parasını kullanabilecekken kendi paramızı ne diye riske atalım, diye karşılık vermişti Paulina, böyle durumlarda her zaman tartıştığı biçimde.

İşte tam da bankalarla görüşüp ülkenin yarısında araziler satın alma işiyle uğraşırken patlak vermişti o

sevgili olayı. Amanda Lowell adında bir aktristti söz konusu olan; tadına bakmış olanların ileri sürdüklerine göre süt gibi beyaz tenli, yemyeşil gözlü, şeftali lezzetinde, mis gibi bir İskoçyalıydı bu. Şarkı söylemesi ve dans etmesi berbattı ama coşku doluydu, beş para etmez komedilerde oynuyor, kodamanların partilerine neşe katıyordu. Egzotik danslarını yaparken bedenine sardığı upuzun ve kalın, uysal ama tüyler ürpertici görünümlü bir Panama yılanına sahipti; hayvan hiçbir zaman huy-suzluk belirtileri göstermemişti, ta ki talihsiz bir gecede kadın, başında tüylü bir taçla boy gösterip de, hayvanın bu saç tuvaletini dalgın bir papağan sanıp onu mideye indirme çabası içinde hanımını boğmasına ramak kalana kadar. Dilber Lowell, Kaliforniya'nın eğlence hayatındaki binlerce 'lekeli güvercin'den biri olmaktan çok uzaktı; lütuflarına yalnızca parayla değil aynı zamanda nezaket ve çekicilikle erişilebilen burnu havada bir kibar fahişeydi. Koruyucularının cömertliği sayesinde rahat bir yaşam sürüyordu ve yeteneksiz bir sürü artiste yardım edecek olanaklara bol bol sahipti; yoksul olarak ölmeye mahkûmdu, çünkü bir ülke maliyesi gibi para harcıyor, kalanını da başkalarına bağışlıyordu. Gençliğinin en güzel yıllarındayken, tavırlarının zarafetiyle ve aslan yelesine benzeyen kıvılcak saçlarıyla yolda trafiği altüst edebilecek yetenekte bir kadındı, ama rezalet çıkarmaktaki becerisi talihini tersine çevirebilecek nitelikteydi, çünkü ani bir öfke kriziyle saygın bir adı ve aileyi mahvedebilirdi. Bu risk Feliciano'yu büsbütün kamçılımıştı; o bir korsan ruhuna sahipti ve ateşle oynama düşüncesi Lowell'in o şahane kalçaları kadar baştan çıkarmıştı onu. Kentin göbeğinde bir apartman dairesine yerleştirdi kadını, ama yanında onunla birlikte ortalığa hiç çıkmıyordu, çünkü karısının huyunu çok iyi bilirdi; bir keresinde geçirdiği bir kıskançlık krizinde tüm giysilerinin kollarıyla paçalarını makasla doğrayıp hepsini bürosunun kapısına atmıştı. Giysilerini Prens Albert'in Londra'daki terzisine

ısmarlayan onun kadar şık biri için öldürücü bir darbe olmuştu bu.

Bir erkek cenneti olan San Francisco kentinde, evlilikteki sadakatsizliği en son haber alan hep kadın olurdu, ama bu kez Lowell'ın kendisi olmuştu haberi ortalığa yayan. Koruyucusu sırtını döner dönmez, koynuna aldığı her bir sevgili için yatağının direklerine bir çentik atıyordu. Tam bir koleksiyoncuymdu; onun ilgisini çeken, kendilerine özgü becerileriyle erkekler değil, yatağın direklerindeki çentiklerin sayısıydı; altına hücum zamanında San Francisco'dan yıldırım gibi gelip geçmiş İrlandalı bir kibar yosma olan büyüleyici Lola Montez'in efsanesini gölgede bırakmak iddiasındaydı. Lowell'ın attığı çiziklerin dedikodusu ağızdan ağıza dolaşmaya başlamıştı, erkekler onu ziyaret etmek için birbirlerini yiyorlardı, hem bu yosmanın, içlerinden pek çoklarının çoktan tadına bakmış oldukları güzelliği yüzünden, hem de kentin kodamanlarından birinin metresiyle yatmanın çekiciliğinden. Bu haber tüm Kaliforniya'yı dolandıktan sonra varmıştı Paulina del Valle'nin kulağına.

— İşin en aşağılayıcı yanı, o şıfıntı kalkıp sana boynuzları takıyor, dünya âlem de benim hadım bir horozla evli olduğumu konuşup duruyor, diye kocasını haşlamıştı Paulina, bu gibi durumlarda kullandığı külhanbeyi ağzıyla.

Feliciano Rodríguez de Santa Cruz'un bu koleksiyoncu kadının marifetlerinden hiç haberi yoktu, duyduğunda öfkesinden neredeyse yüreğine inecekti. Yaptığı iyilikler nedeniyle kendisine onca gönül borcu olan dostlarının, tanıdıklarının ve tüm öteki kişilerin onu böylesine alaya alacakları aklının ucundan bile geçmezdi. Buna karşılık sevgilisini hiç suçlamadı, çünkü yoldan çıkmaya her zaman hazır ve ahlaki yapıdan yoksun nefis yaratıklar olan karşı cinsin döneçliklerini baştan kabullenmişti. Kadınlar verimli toprağın, kanın ve organik işlevlerin insanlarıyken, erkeklerin yaşamları kahramanlıklara,

ISABEL ALLENDE

SARARMİŞ
BİR FOTOĞRAF

ROMAN

Aurora, beş yaşında geçirdiği bir travmanın ardından son derece sıradışı, hırslı bir kadın olan babaannesi tarafından yetiştirilir. 1800'lü yılların ikinci yarısında 'Altına Hücum' ateşiyle yanıp kavrulan Kaliforniya'dan ayrılarak elinde fotoğraf makinesiyle, Şili'ye gidince, kendini iç savaşın, politik çatışmaların dünyasında bulur. Sevdiği adamın ihanetine uğrayınca da gördüğü karabasanların nedenlerini araştırmaya, kendisinden gizlenen sırlarla dolu geçmişini keşfe çıkar, fotoğraf makinesinin arkasına sığınarak 'gerçeği yakalamanın' peşine düşer. Bu 'gerçek'se, arka planını ve politik platformunu 19'uncu yüzyıl Şili'sinin oluşturduğu bir ortamda gelişir. **Isabel Allende**'nin bu romanı, öteki romanlarında da sıkça kullandığı temalarla gelişiyor: Kadının gücü, büyü, büyülük gerçekçilik ve erotizm. Genç bir kadının kimliğini arayışının öyküsünü anlatan *Sararmış Bir Fotoğraf*, daha önce yayınladığımız *Ruhlar Evi* ve *Kaderin Kızı* ile birlikte Isabel Allende'nin 18'inci yüzyılın sonlarıyla 20'nci yüzyılın başı arasında 130 yıllık bir dönemde bir aileyi anlatan üçlemesinin sonuncu kitabı.

KAPAK FOTOĞRAFI: MARCIA LIEBERMAN

ISBN 975-07-0214-X

9 789750 702143

<http://www.canyayinlari.com>